

REBREU UNA FORÇA QUE US FARÀ TESTIMONIS MEUS (Ac 1,8)

XIII TROBADA INTERCOMARCAL DEL CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA

La Junta Directiva del Centre Ecumènic de Catalunya (CEC) celebrà la seva reunió mensual extraordinària, d'ençà de l'any 1997, trobada intercomarcal, a Salt (el Gironès), el dia 9 de maig de 2009. S'hi feren presents Francesc Alier, Joan Botam, Manolita Fuentes, Sebastià Janeras, Joan Rosàs, Isabel Roura, Carmen Salas, Montserrat Salvat i Clara Solà i, així mateix, prèviament invitats, Maria Altirribas, Montserrat Bonhora, Joan Busquets, Enric Capó, M. Dolors Casanova, Josep Casellas, Miquel Casellas, Remei Casellas, Carme Carbó, M. Dolors Carbó, Emili Chalaux, Jaume Hereu, Enric Roura, Manuel Vicente, Xavier Xutglà i deu feligresos de la parròquia de Sant Cugat, de Salt. Manifestaren que no hi podien assistir Felip Carmona i M. Teresa Relat, de la Junta Directiva, i Montserrat Coll, Directora General d'Afers Religiosos, M. Rosa Ocaña, Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona, Montserrat Tortosa i Anton M. Vilarrubias.

Les sessions, del matí i de la tarda, es tingueren a la sala parroquial de Sant Cugat. Les començarem amb mitja hora de pregària (cants, lectures i peticions) a fi que, units com a cristians, mai no ens evadim, quan els més intel·ligents no hi veuen més enllà de les nits, de fer el nostre camí pel bé i la pau. Tot seguit, després d'uns mots d'acolliment i benvinguda d'Enric Roura, rector, en nom de la comunitat parroquial, i d'Enric Capó, pastor evangèlic, en nom del CEC, feta l'autopresentació (nom, procedència i confessió religiosa), un rere l'altre, de part dels presents, Joan Botam presentà una síntesi breu del moviment ecumènic a Catalunya a partir de l'any 1954.

El moviment ecumènic a Catalunya (1954-2009)

Amb el terreny preparat per les rutes internacionals de Pax Christi, que alguns universitaris catalans havien descobert i fet, l'espurna del moviment ecumènic saltà d'improvís a casa nostra en ocasió de la visita que féu a Barcelona, Sant Cugat del Vallès i Montserrat, hoste del convent dels caputxins de Sarrià, el pastor luterà suec Gunnar Rosendal. Els retrobaments de catòlics i protestants que ell va promoure foren al començament trepidants per la novetat i el risc que comportaven, ni que fos només per resar junts el pare nostre. Al règim franquista, amb la benedicció dels bisbes, no li plaïen aquestes experiències perquè, a parer seu, posaven en crisi la fe catòlica tradicional com a base i fonament de l'estat espanyol. Els protestants eren proscrits, sistemàticament denigrats i perseguits. Malgrat tot s'anà configurant a poc a poc un petit grup habitual de pregària, informació i estudi, la llavor de la qual naixeria més endavant el CEC, amb estatuts propis aprovats per la Generalitat de Catalunya l'any 1984. L'ecumenisme començava així a obrir-se camí a casa nostra, ja des del principi, a l'escola de l'abbé Paul Couturier, de Lió. Ens fèiem amb l'esperit dels primers cristians, els quals, en especial a Orient, associaven l'ecumenisme al disseny diví de salvació universal en Jesucrist, alhora que, el circumscrivien a la pràctica als límits de l'imperi romà fins al punt de qualificar amb aquest denominatiu les primeres assemblees conciliars, tot i que les Esglésies que es trobaven més enllà de les fronteres en quedaven fora. Entre nosaltres, amb un abans i un després respecte al Vaticà II, l'ecumenisme ens ha permès d'anar de sorpresa en sorpresa. Ens hem avesat a situar al seu lloc les diverses confessions cristianes (l'anglicanisme, el catolicisme, el protestantisme i l'ortodòxia) en benefici del que és per damunt de tot en l'experiència creient cristiana: Jesucrist i el seu Evangeli. Hem obert camins a la pregària interconfessional, el do de

Déu que és en nosaltres quan ens apleguem en el seu nom, ens relacionem i ens comprometem com a germans i germanes. Ens hem adonat que hem de reconciliar-nos i, junts, respondre als reptes de la justícia, la pau i la integritat de la creació. Potser, sense adonar-nos-en, més receptius a l'Esperit, comptant amb les diferències, hem fet passos endavant vers un estil d'Església al servei del Regne de Déu. Gràcies al moviment ecumènic som ara més conscients que només si som cristians que viuen en comunió (o almenys reconciliats) serem creïbles enmig del món. En efecte, com seriem llavors de pau desvirtuats amb les nostres mires tan baixes? L'ecumenisme no és optatiu; és una exigència que se situa a les arrels de la nostra vocació cristiana. Al respecte ens han ajudat molt les aportacions de signe profètic que hem rebut. Les dels germans protestants que han sofert a causa de la seva fe. Les dels testimonis que ens han acompanyat, de casa i de fora: Pierre Michalon, de Lió, Damià Estela, de Girona, Josep Pont i Gol, de Tarragona, Narcís Sagner, Josep Desumbila i Carles Morales, de Barcelona, i tants d'altres cristians anònims. Al nostre país l'ecumenisme és ja un fet irreversible que anirà a més. En tenim signes, d'entre altres, les associacions que com ACAT, el Col·lectiu de Dones en l'Església i Cristianisme al segle XXI, de composició interconfessional, a hores d'ara fan el seu camí alliberades de pesos morts, en diàleg amb tothom, sense por, fidels a la més alta crida, el missatge evangèlic.

L'Acció dels cristians per l'abolició de la tortura (ACAT)

L'Acció dels cristians per l'abolició de la tortura (ACAT), - digué al seu torn Emili Chalaux -, naixé per iniciativa de dues dones protestants a França, l'any 1974, ran de la guerra del Vietnam. A propòsit de la tortura, que era (i és) practicada arreu, s'havien fet sentir només algunes veus isolades de protesta, com la del bisbe Helder Camara. Sense esperar ordres de ningú, convocaren a Versalles gent de les bases cristianes, catòliques, protestants i ortodoxes. Estaven del tot convençudes que si un dia l'esclavitud havia estat esborrada de la nostra societat, ho podia ser així mateix la tortura. Aviat, rere els informes ben documentats que elaboraren, del tot alarmants, trobaren suport en Pau VI, en el cardenal Roger Etchegaray i, sobretot, a França, en el Consell de les Esglésies Cristianes, la instància interconfessional que a hores d'ara té més autoritat moral que cadascuna de les Esglésies en particular. ACAT és específicament acció. Protesta raonada i documentada davant dels governs concernits, cas per cas. Sense amagar-se, amb nom, cognoms i DNI, hom informa, raona i protesta mitjançant cartes adreçades de procedència diversa als governs o a les seves ambaixades. L'objectiu és la pau, la convivència respectuosa i la reconciliació. També, a propòsit de fets del passat que no poden quedar impunes; la repressió a França, per exemple, durant el règim de Vichy, o, a Espanya, rere la victòria militar del general Franco. Un exemple del que hem de fer ens el dona el papa Roncalli al llarg de la seva trajectòria de servei a Itàlia, Bulgària, Turquia i França. ACAT compta actualment, - digué per acabar -, amb 40 grups a l'estat espanyol i és a 30 països, especialment africans. Col·labora amb èxit notable també amb els musulmans. Actua amb rapidesa, des de cada indret, en funció de situacions ubicades a prop i estudiades degudament. Amnistia Internacional, al seu torn, treballa probablement amb més mitjans i més amplitud, des de fora de les fronteres de cada país. Les seves incursions tenen gran repercussió, però es produeixen més a mitjà i llarg terminis.

Debat i compromís

A partir del que ens uneix, som del parer que els cristians hem d'actuar amb més coordinació de forces. Les diferències, que massa sovint constituïm en banderes de separació, s'han de situar al seu lloc amb visió positiva. Tots els batejats, a l'escolta de

la paraula de Déu, som Església de Jesucrist. Coherents amb la nostra fe, rebrem una força que ens farà testimonis seus, sempre i en tot lloc. Des de Salt, avui, recollint el suggeriment dels representants d'ACAT, ens unirem a la seva darrera protesta, en aquest cas, prop del govern de Filipines, per fets puntuals que directament el concerneixen del tot contraris als drets humans.

Les relacions interconfessionals a les terres de Girona

A primera hora de la tarda, en havent dinat al restaurant Muriel, Joan Busquets i Enric Roura, respectivament, han aproximat l'actual moment de les relacions intercrisianes i interreligioses a les terres de Girona. Comptem, - ha dit J. Busquets - amb comunitats ortodoxes (dels patriarcats de Romania i de Sèrbia) i protestants (a Girona, Figueres i l'Escala, entre altres indrets). D'ençà del temps del canonge Damià Estela, rector del seminari, l'Església Catòlica, amb els bisbes Jubany i Soler, sempre s'ha interessat per mantenir bones relacions amb els germans cristians d'altres confessions. Amb el delegat d'ecumenisme, Josep Puig (Banyoles), Joan Solés (Figueres) i jo mateix (Girona) ens reunim cada mes. Amb el cultiu de les relacions interconfessionals, especialment amb vista a la setmana de pregària del més de gener, mirem d'informar i formar a través dels mitjans de comunicació, propis, com Full parroquial i la revista El Senyal, i públics. D'aquesta manera podem aproximar temes d'interès comú i alhora gestionar afers, com els que giren entorn dels llocs de culte, prop dels Ajuntaments.

A Salt, - ha manifestat d'entrada Enric Roura -, rere la creixença demogràfica de la població, cada dia més intercultural, la frontera de les nostres relacions com a cristians majoritàriament catòlics passa per la interreligiositat. Amb problemes concrets, com els llocs de culte per als musulmans. Amb voluntat d'ajudar-los, ells i nosaltres, topem d'un costat amb les ordenances municipals i, de l'altre, amb les resistències dels veïns. Un problema, d'altra banda, present a molts indrets de Catalunya, com Barcelona (ciutat vella), Terrassa, Manresa entre d'altres. S'ha de treballar escoltant-nos els uns als altres, hem dit, amb comprensió amb els més dèbils, els vinguts de fora per sobreviure. Al respecte és primordial, han dit els representants de Manresa, de promoure l'amistat, la col·laboració, la pregària. Ens cal a tots alliberar-nos de malentesos, de tics proselitistes i d'aires de superioritat. Aquestes són les nostres armes. Que mai no hàgim de ser protegits per la força pública, com a Algèria, tinguts en compte els fonamentalistes. Més aviat que ens assisteixi la nostra força moral, des del respecte i la confiança dels uns vers els altres.

Per acabar, hem canviat impressions encara sobre el III Congrés catalanista, promogut per les bases socials del país, a propòsit de la jornada que tindrà lloc a Manresa, el dia 23 d'aquest mes de maig, sobre confessions religioses, dins l'àmbit de societat i valors; el IV Parlament Català de les Religions, a Lleida, el dia 14 de juny, sobre espiritualitat, dona i societat; el dia mundial de pregària de les dones, del primer divendres de març, preparat any rere any per un país diferent; i el grup estable de diàleg interreligiós, la iniciativa que naixé a Barcelona rere el IV Parlament de les Religions del món, el 2004.

De nou amb la pregària, després d'escoltar l'Evangelí, dedicar un temps al silenci i recitar el pare nostre, hem donat gràcies per aquesta XIII Trobada Intercomarcal, no sense fer abans una especial menció a la gent de Salt, la Remei Casellas i l'Enric Roura per l'acolliment tan atent i amable amb què l'han distingit.